

Ящірка і крокодил

Леонід Куліш-Зіньків

Хтось колись сказав жартома Ящірці про те, що вона дуже схожа до Крокодила. І хоч вона зроду-віку того Крокодила в очі не бачила, але дуже загордилась. Бігла якимось піщаною дорогою і Зайчика зустріла.

— Ти хто є? — запитала довговухого.

— Я — Зайчик. А ти?

— Я — Крокодил! — гордо відповіла Ящірка.

Як почув те Зайчик, як чкурне від страховиська, аж курява знялась.

— Яка тільки я страшна, — подумала та. — Ні, ні, — вибачилась сама перед собою. — Який я страшний. Так, так. Саме страшний, страшний, бо я тепер не хто інший, як Крокодил.

— Гей ти, птахо швидкокрила? — запитала Ящірка Черепаху, яка повзла по дорозі. — Як тебе величати?

— Мене? Черепаха. А що?

— А я — Крокодил. Чула про такого?

Дуже злякалась Черепаха. Вперше у своєму житті так швидко перебирала маленькими ніжками, тікаючи від страховиська світ за очі.

Нарешті Ящірка дісталась до великого озера. На березі, підставивши животики до теплих сонячних промінців, загоряли зелені жабки.

— Гей, ви хто? — запитала Ящірка. Почули те жабки і стрімголов кинулися у воду. — Ой, Ой! — задоволено вигукнула Ящірка. — Бачите, ці від страху одразу потонули.

— Хто це мене тут тривожить? — почувся гучний голос. З темно-зеленої води показала голова справжнього крокодила.

— А ти хто будеш? — сміливо запитала його Ящірка.

— Я — Крокодил. Зараз вилізу на берег — познайомимось ближче.

— Кро-кро-кро... — ледве встигла сказати Ящірка. Та як зірветься з місця, та як побіжить! Так швидко бігла, що від страху хвіст свій загубила.

З того часу всі ящірки дуже лякливими стали. Кого тільки побачать — тікають так, що навіть хвости гублять.